

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ !

வளையிபர் சனென்றிருந்த ஒரு மனிதர் திரும்பிவந்து பார்த்த போது தனது அழகிய வீட்டு நரூப்பில் எரிந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார்.

ஊரிலயே அழகான வீட்டு அது. தனது வீட்டை அந்த மனிதர் மிகவும் விரும்பினார். ஊரில் பலரும் அந்த வீட்டுக்கு இரட்டை விலை கொடுத்துப் பறெத் தயாராக இருந்தனர்.

ஆயினும் அந்த மனிதர் அந்த வீட்டை விற்க விரும்பவில்லை. அந்த வீட்டு இன்று தன்கண்முன்னால் நரூப்புக்கு இரையாவதைக் கண்டு அவருக்கு சொல்லொணாத துயரம். துக்கம். என்ன செய்வது என்று தரெயவில்லை. ஆயிரக்கணக்கில் திரண்டிருந்த ஒரு பரூம் கிட்டம் வீட்டு எரிந்து அடங்குவதை வடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

தீயின் உக்கிரம் மிகப் பரெயதாக இருந்தது. அணதத்துவிட முயற்சி செய்வதிலும் எந்தப் பலனும் இல்லை என்பது பூரிந்தது. கரிக்கட்டகைளே மிஞ்சும் என்று தளெவாகத் தரெந்தது. பார்த்துப் பார்த்து கட்டிய வீட்டு நரூப்பில் எரிவதைக் காணச் சகிக்கவில்லை. அந்த மனிதருக்குத் துக்கம் துண்டயை அடதத்தது.

அச்சமயம் அந்த மனிதரை நோக்கி அவருடயை மகன் ஒருவர் வகேமாக ஓடிவந்து காதில் சொன்னார்: "அப்பா, கவலைப்படாதீர்கள். இந்த வீட்டை நாம் விற்றுவிட்டோம், அதுவும் மின்னூமடங்கு விலகைக்கு. நல்ல விலை கிடதைத் ததால் நீங்கள் வரும் வரகை காத்திருக்காமல் விற்றுவிட்டோம்"

